

"Pensant en Europa" (El Punt, 17.02.2009)

El dilluns dia 26 de gener, el president del Parlament Europeu, el conservador alemany Hans-Gert Pöttering, va ser a Barcelona en visita no oficial i va participar en un dinar-col·loqui organitzat a la Fundació Pere Tarrés. Aprofitant la seva presència a Catalunya, aquesta era una bona ocasió per parlar amb el president de la cambra europea d'aquelles qüestions que preocupen Catalunya, i sobre les quals la ciutadania espera una resposta que ha de venir d'Europa. Però, també, aquesta era una oportunitat per demanar-li el seu compromís per desencallar l'ús del català en les sessions plenàries del Parlament Europeu, tal com va demanar el govern espanyol en la seva proposta i compromís concrets el 14 de juny de 2005, en el memoràndum de reconeixement de l'ús de les llengües cooficials.

La decisió està encallada a la mesa del Parlament Europeu des de maig de 2006, quan Josep Borrell –aleshores president de la cambra– va aconseguir, fent ús del seu vot de qualitat, que la correspondència entre la ciutadania de Catalunya i la institució fos en català, però no va aconseguir la majoria necessària per a permetre l'expressió dels diputats catalans en la nostra llengua en les sessions plenàries.

En aquest dinar, a la pregunta de si es comprometia a contribuir a la causa de la llengua catalana en la institució, el senyor Pöttering va respondre a la defensiva traspasant la responsabilitat absoluta de la mesa del Parlament Europeu al govern d'Espanya. Ja fos per desconeixement, ja fos per defugir responsabilitats, el cert és que va desaprovechar una magnífica ocasió per acostar-se als catalans i mostrar-los algunes dosis de complicitat, tan necessàries per als ciutadans europeus. M'ha sorprès la indignació amb què s'han expressat algunes veus pel fet que es plantegés al president Pöttering la qüestió del català, i han afegit – amb una certa satisfacció– que la resposta va deixar planxat el públic assistent. Perquè és clar que, per algunes i alguns, «la culpa la té Madrid». L'argument que fan servir és que si el govern no deixa utilitzar el català al Congrés dels Diputats, per què el demanem a Europa? Doncs el que cal tenir clar és, primer, que estàvem parlant amb el president del Parlament Europeu i no amb el president del Congrés dels Diputats, i tractàvem d'Europa i de la presència i l'encaix de Catalunya a Europa.

Segon, que el Parlament Europeu és una cambra multilingüe, i que el que cal valorar és precisament si els criteris que en aquests moments regeixen l'ús de les diferents llengües al Parlament i a la resta d'institucions i organismes comunitaris –actualment es considera només una llengua oficial per estat membre– són vàlids o, contràriament, després de les grans ampliacions que s'han anat succeint al llarg dels anys, i de les diferències en nombre de parlants de cada llengua, cal reconsiderar el model.

El criteri de població i tercer, que el Tractat de Lisboa preveu en la presa de decisions la necessitat d'afegir el criteri del nombre de ciutadans al del nombre d'estats per tal de fer més democràtica la Unió Europea. Per tot això, crec que cal replantejar l'ús de les llengües a la Unió

Europea tenint en compte el criteri de població. Aquest em semblaria un camí a explorar com a possible solució a la injusta situació actual en què una llengua parlada per un nombre molt important de ciutadans es veu marginada pel fet de no correspondre's amb l'única llengua oficial d'un estat. Avui, immersos en una crisi econòmica que posa de manifest la necessitat d'una Europa que prengui decisions de manera eficient i ràpida, la integració política europea esdevé una necessitat. I el que finalment donarà legitimitat política a Europa són els seus ciutadans, la qual cosa reforçarà també el seu sentiment de pertinença a una ciutadania europea. Per tant, no només crec pertinent, sinó urgent, parlar de l'encaix de la llengua i de la cultura catalanes amb el president del Parlament Europeu, no només pensant en Catalunya i en els seus ciutadans i ciutadanes, sinó pensant molt especialment en Europa, ja que l'Europa política la construirem només si la ciutadania se sent europea i es fa seu l'espai comunitari. I per això el reconeixement de la llengua i la cultura hi juga un paper primordial.